

a cau d'ull

Santa Cristina d'Aro i l'efecte papallona

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

La vall d'Aro desplega les ales com una papallona, amb la cua a Llagostera i les antenes a Sant Feliu de Guíxols i a Platja d'Aro. Santa Cristina, que és el nucli principal de la població, agomboa uns quants indrets que donen forma a aquest racó del territori gironí i que no pertanyen exactament a cap comarca natural. No són selvatans ni empordanesos, ni tampoc gironins. El poble

consta com a part del Baix Empordà perquè la vall banyada per la Riudaura és massa petita per erigir-se formalment en una entitat més important.

L'església de Santa Cristina potser és l'embalum més destacable del poble, situat al capdamunt d'un pujol des d'on es pot contemplar l'abrupte i escrostonat serrell de la serra de Cadiretes, a un costat, i el de les Gavarres a l'altre. Al mig, a llevant, sorgeix una

porció de mar queixalada pels potents edificis de Platja d'Aro. Els teulats de les cases al voltant del temple mostren signes de vides anteriors i les baies de les mèlies cruixen sota la sola de les sabates. El campanar caparrut està coronat per una punxa enrajolada de color verd, del verd del país, i un paral·lamps situat a dalt de tot sembla voler desafiar les lleis del cel i de la gràcia divina.

>> Bust de Mercè Rodoreda a Romanyà, obra d'Antoni Delgado i Oliveró.

>> Cala Canyet.

>> Façana d'una casa del barri vell de Santa Cristina d'Aro.

Un silenci proverbial, desconegut en altres pobles a prop de la costa, n'envolta tot el barri vell. Un manyoc de cables, per on traspua la informació del progrés, penja descaradament enmig del carrer, mentre la campana grossa sona amb un repic metàl·lic, tantes vegades com faci falta a cada

hora en punt. El raval nou, amb alguns carrers encara per estrenar, queda a baix, al costat de la carretera.

Una mica més enllà, darrere els camps que s'ondulen a la vora del riu, s'alça el campanar de Solius, rodejat d'alts xiprers. Un monestir veï provéeix les misses i construeix al seu voltant una cúpula de recolliment. Davant per davant, saltant de nou el riu i la carretera, hi ha Bell-lloc, l'antiga estació del Carilet, les aigües de Salenys —«lleugera-ment radioactives»— i la font Picant.

Després es puja cap a Romanyà (de la Selva), on hi ha una església que sembla un dolmen i un dolmen que és com una església, i també les cases on va viure els darrers anys de la seva vida l'autora de *La plaça del Diamant*. Des del mirador de Can Roquet encara es pot contemplar el mateix paisatge que podia veure ella. Darrere l'església hi ha un bust, obra d'un artista local,

que la recorda. Uns turistes anglesos que es prenen un gelat davant de la figura de Mercè Rodoreda comentaven la semblança de la dona del bust amb Margaret Thatcher: a vegades el bronze fa estranys agermanaments.

El terme municipal de Santa Cristina d'Aro per aquest costat acaba a dalt de la muntanya, però per l'altre s'allargassa fins al mar. Són dues cales entre Sant Feliu i Tossa, inaccessibles directament des del municipi, i rebregades —com era d'esperar— pel ditionós urbanisme que ha malmès fins allà on ha pogut el delicat paisatge de la Costa Brava. Santa Cristina, verge i màrtir, s'ho mira tot plegat amb ulls de papallona griseta, batent les seves ales invisibles i esperant que aquest minúscul gest algun dia pugui engegar una brisa i després un vent tramuntanal que s'endugui definitivament tots els despropòsits creats pels humans.

>> Església de Santa Agnès de Solius.

>> Romanyà de la Selva.